

Eva Catrinescu (1955–2018)

Metka Šorli

Skrbno urejena in umirjena gospa – to je bil moj čisto prvi vtis o novi romunski lektorici Evi Catrinescu, ko sva se na dan njenega prihoda v Ljubljano leta 1990 zatekli v kavarno Roža na Židovski cesti. Med pogovorom, ki sva ga pletli v slovenščini, srbohrvaščini in francoščini, sem sicer zvedela nekaj skromnih drobcev iz njenega življenja, predvsem pa začutila, da je sogovornica, ki je počasi srkala kavo iz skodelice, na kateri je ostal rdeč odtis njenih ustnic, izkušena, samozavestna in razgledana mlada ženska.

Med desetletnim delovanjem Eve Catrinescu na Filozofski fakulteti (1990–2000) se podoba, ki sem si jo ustvarila o njej za kavarniško mizico, ni bistveno spremenila; le nekateri obrisi so z leti pridobili jasnejše poteze. Med pogovori v tajništvu, kjer sva običajno urejali študijske formalnosti, na raznovrstnih romunskih dogodkih, oddelčnih srečanjih ali ob kaki kratki kavici izven fakultetnih zidov sem imela priložnost uvideti, od kod izhaja njena samozavest in kako široka je njena razgledanost. Odlikovalo jo je znanje več romanskih jezikov, zlasti francoščine, ki jo je študirala, tekoče govorjeni srbohrvaščina in slovenščina, v katero je suvereno tolmačila na mnogih srečanjih, odlično poznavanje literature, gledališke in filmske umetnosti.

Domača ji je bila pisana beseda. Poglobljeno branje literarnih in kritičkih besedil jo je spodbudilo k pisanju primerjalne študije o poeziji šestdesetih let v Sloveniji, Franciji in Romuniji ter k prevajanju slovenske književnosti, a tudi

neliterarnih besedil, v romunščino. Cobiss sicer izkazuje le 10 zadetkov, kjer je navedena kot avtorica ali prevajalka (zlasti prevodov literature za otroke), a njenih »nevidnih« prispevkov je mnogo več. Sem sodita npr. tudi dokumentarna filma *Aleksandrinke* Metoda Pevca in *Sfinga* Vojka Anzeljca in Gregorja Kresala.

Še bliže od napisane ji je bila govorjena beseda – pogovor, dialog s kolegi, študenti, kulturniki. Zlahka je navezovala stike, ne oziraje se na družbeni status sogovornika. Vsebina in način podajanja sta bila namreč tisto, kar je vzbudilo in vzdrževalo njeno pozornost.

Eva Catrinescu je odprla mnoga vrata, zaprla le redko katera. V Slovenijo se je pogosto vračala; kot tolmačka, prevajalka, romunska predstavnica založbe Mladinska knjiga ali »zgolj« kot ljubiteljica slovenske kulture. Nazadnje sva se pogovarjali pred nekaj leti v romanistični knjižnici. Od spoznavnega srečanja je minilo skoraj trideset let. Pred mano je sedela ista urejena in umirjena gospa, a z ostrejšimi potezami, ki jih ji je še dodatno zarisalo življenje. Na mizi ni bilo skodelice kave, na kateri bi lahko pustila sled. Pustila jo je, dragocenejšo, v mojem spominu.